

CARTA DOMINICAL

12 DE NOVEMBRE DE 2017

RESSÒ DE LA PARAULA

La veritat dels diners

No deixa de sorprendre, per bé o per mal, la importància que el diner té en la nostra vida. Les teories, els plans, els projectes, en qualsevol àmbit de la vida humana de res no serveixen si no compten, d'alguna manera, amb els diners. Quan escoltem discursos plens d'entusiasme, se sent la veu del realista "assenyat" que diu: "està bé, però això qui ho paga? d'on sortiran els diners?"; o bé, l'advertiment d'aquell experimentat en la vida, que observa: "a qui beneficiarà tot això? qui hi sortirà guanyant?"; i davant d'una exhortació a practicar la solidaritat i la justícia, algú que respon: "però aquest que predica, tindrà tant entusiasme a l'hora de rascar-se la seva pròpia butxaca"? Sovint les grans utopies polítiques s'enfonsen quan arriben al terreny de l'economia real.

Sense compartir la teoria de Karl Marx, que afirmava que l'economia era el motor i la base de tota la història humana, cal reconèixer que els diners constitueixen un factor decisiu, aporten una autèntica injecció de realisme i una prova de la veracitat de les idees. Conec una persona, ja gran, d'esperit bastant crític en tot, que a l'hora de sospesar l'autenticitat o el valor evangèlic d'un moviment o un grup, sempre diu: "I què en fan, amb els seus diners? són capaços de desprendre's d'allò propi per a compartir-ho?" He pogut llegir aquests dies un llibre, síntesi de moltes i serioses investigacions històriques, l'autor del qual, Peter Brown, mostra l'efecte "revolucionari" que va tenir en la història del final de l'Imperi Romà la crida de Jesús al jove ric: "Ves, ven tot el que tens, dona els diners als pobres i segueix-me... És més difícil que entri un ric al Regne del Cel..."

Si ens fixem en el Nou Testament, els diners, les monedes, els béns materials, són presents gairebé en cada capítol. La famosa col·lecta en benefici dels pobres de l'Església de Jerusalem

mereix dos capítols en la segona carta de sant Pau als Corintis...

En definitiva, sembla que l'amor es fa "vertader" quan toca la butxaca. I també l'egoisme, de manera que els diners són instrument de virtut o de pecat segons el cor de qui ho remena.

Com cada any celebrem el "Dia de Germanor". És el dia en què intensifiquem la nostra generositat per posar en comú béns a favor de tota la comunitat diocesana. Heus aquí un dels moments en què posem a prova "l'autenticitat del nostre esperit de comunió". Aquest esperit de comunió avui l'expressem amb la imatge de la família: senzillament som una família i, per tant, compartim els béns.

Ningú no posarà en dubte que, quan el pare o la mare porten a casa el sobre amb el sou (com passava abans, que es cobrava en efectiu cada mes) o quan van ells mateixos al supermercat (i també els avis amb més freqüència) i s'enduen la compra o quan dediquen temps a la cura de tots, en la neteja o a la cuina, sense escatimar esforços, ho fan perquè se senten família; aquesta raó ja és suficient, no cal donar més explicacions. És l'esperit de família el que ens empeny a compartir. I cada gest fa veritable l'afecte familiar. I cada mancança de gestos que posin en comú els béns és una denúncia de falta d'amor familiar.

Que el Dia de Germanor manifesti el parentiu que ens uneix a l'Església Diocesana. Serà una prova que més enllà de les paraules i de les bones intencions, la nostra germanor és veritable.